

Розділ 1

Сьогоднішні справи стали для жінки на ім'я Кріс Тейлор буденними. Вона, прокинувшись значно раніше, ніж їй хотілося б, демонтувала і сховала свої звичні нічні застережні засоби безпеки. Прикро, але щовечора доводилося все ладнати, аби зранку перш за все знову демонтувати, однак миттєві лінощі, яким так кортить піддатись, не варті того, аби коштувати їй життя.

Виконавши свої щоденні обов'язки, Кріс сіла у свій миршавенький седан — йому хоча й більше п'яти років, але він не мав жодних масштабних пошкоджень, які можна було б вважати значущими, — і їхала годину за годиною. Вона перетнула три великі кордони штатів та безліч меж, накреслених на мапі, і, навіть опинившись на значній відстані, знехтувала кількома містами, обминаючи їх. Одне з них було надто маленьке, інше мало лише два шляхи, в'їзний та виїзний, а третє, як видавалось, так нечасто навідували гості, що вона б вельми там вирізнялася, навіть попри всі заходи камуфляжу, до яких їй довелося вдатися, щоб замаскуватись. Вона занотувала кілька місцин, у які, можливо, колись їй захотілося б повернутись: крамничку зварювальних матеріалів, крамницю надлишкового армійського спорядження та фермерський базар. Наближається сезон персиків, вона має зробити запас.

Нарешті надвечір вона опинилася в метушливому місці, де раніше ніколи не бувала. Навіть у місцевій бібліотеці справи йшли доволі жваво.

Їй подобалося послуговуватись бібліотеками, коли випадала нагода. Там важче було стежити.

Вона залишила авто на тильному боці будівлі, поза зоною бачення єдиної камери, розташованої над входом. У залі всі комп'ютери були зайняті, і кілька зацікавлених осіб тинялись навколо, очікуючи на місце, тож вона порилася в архіві, переглядаючи біографічний відділ у пошуку чогось вартого уваги. Виявилось, що вона вже перечитала все, що могло б стати

у пригоді. Потім вона натрапила на останні новинки від її улюбленого письменника, колишнього морського котика, і схопила кілька творів, що опинилися під рукою. Попрямувавши в пошуках слухного місця, аби причаїтися в очікуванні, відчула докори сумління: як негарно красти з бібліотеки. Але про те, щоб оформити тут читацький квиток, навіть не йдеться через низку причин, поза тим, імовірність, що вона прочитає у цих книжках щось таке, що більше її убезпечить, мізерна. Безпека завжди переважувала почуття провини.

Не те щоб вона не усвідомлювала, що на 99 % то була марна справа, — украй мало ймовірно, що щось із вчитаного дійсно принесе їй конкретну користь, — але вона вже давно призвичаїлася використовувати якомога більше з доступних досліджень, заснованих на фактах. Не маючи змоги шукати у першосортних джерелах, вона вдовольнялася джерелами третьосортними. І через те панікувала більше, ніж зазвичай, не знаходячи нічого, що можна було б проаналізувати. Вона дійсно знайшла звістку, що, як їй здавалося, стане у пригоді під час її останньої поїздки. Вона вже почала впроваджувати її у свої плани.

Влаштувавшись у вицвілому кріслі у віддаленому кутку з гарним виглядом на кабінки з комп'ютерами, жінка удавала, що читає книжку, яка лежала зверху на її стосі. З того, як кілька користувачів розклали речі на столах, — а один навіть роззувся, — вона зрозуміла, що вони тут надовго. Найкраще місце займала дівчинка-підліток зі стосом підручників та виснаженим виразом обличчя. Дівчинка, схоже, не сиділа у сопмережах, а насправді списувала назви творів та авторів, які видав пошуковець. Чекаючи, Кріс схилила голову над книжкою, яку зручно поклала на згин лівої руки. Сховавши бритвене лезо у правій руці, вона акуратно відрізала магнітну сенсорну стрічку, приклеєну на корінець, а потім запхнула її у щілину між сидінням та підлокітником. Потім, удаючи, буцімто їй нецікаво, вона взяла іншу книжку з купи.

Кріс уже готова, книжки з обрізаним корінцем уже лежали в її наплічнику, коли дівчинка-підліток пішла шукати інший

підручник. Неквапно, не показуючи поспіху, Кріс устигла зайняти її місце ще до того, як хтось із неповоротких претендентів на нього усвідомив, що втратив свою нагоду.

Власне, зазвичай вона перевіряла свою пошту не довше трьох хвилин. А потім мала ще чотири години — якщо їхати не манівцями, — аби повернутись у свою тимчасову домівку. І, перш ніж піти нарешті спати, вона знову облаштовувала заходи безпеки. Дні, коли вона перевіряла свою електронну пошту, завжди були довгими.

Незважаючи на те що її телерішніе життя та профіль електронної пошти ніяк не були пов'язані — ані повторюваної IP адреси, ані згадки імен, місць та власних назв, — щойно дочитавши до кінця або, якщо того вимагала ситуація, відповівши на лист, вона виходила на вулицю і їхала містом, віддаляючись від бібліотеки на якомога більшу відстань. Про всяк випадок.

Вислів «*про всяк випадок*» став для Кріс безумовною мантрою. Вона проживала життя, сповнене постійної напруги, утім, як вона собі часто нагадувала, без цієї напруги вона б узагалі не проживала жодного життя.

Як добре було б так не ризикувати, але ж грошей до кінця життя не вистачить. Зазвичай вона знаходила собі роботу в якомусь сімейному бізнесі, переважно там, де особисту інформацію треба записувати від руки, але таких заробітків вистачало хіба що на основні потреби — харчування та оренду житла. Для дорожчих речей, як-от підроблені посвідки особи, лабораторне приладдя чи хімічні речовини, якими вона запасалась, у її житті місця не було.

Отже, вона була малодоступною в Інтернеті, час від часу знаходячи випадкових клієнтів та шосили намагаючись не привертати своєю працею уваги тих, хто прагнув, аби вона припинила своє існування.

Останні два дні перевірки поштової скриньки були безрезультатними, тож вона зраділа, побачивши, що на неї чекає лист — раділа майже дві десятих секунди, поки не впізнала зворотну адресу:

l.carston.463@dpt11a.net

Отак просто у скриньці — його справжня адреса, яку легко відстежити навіть його колишнім роботодавцем. Попри те, що волосся на потилиці ставало дибки, а кров кипіла від адреналіну, який горлав у венах: «Біжи, біжи, біжи», частина її роззявляла рота від подиву через таку нахабність. Її завжди вражала дивовижна безпечність цих людей.

«Ще не час їм бути тут», — міркувала вона попри паніку, а очі вже прочісували бібліотеку в пошуку чоловіків, які мають заширокі для їхніх темних костюмів плечі, солдатські зачіски, — будь-кого, хто наближається до її місця. Крізь дзеркальне вікно вона бачила своє авто — здавалося, його ніхто не чіпав, але ж вона не надто приглядала за ним, хіба ні?

Отже, вони знову її знайшли. Але ж вони не мали змоги дізнатись, де вона захоче перевірити свою пошту. Вона обирала місце достеменно випадково.

Лише зараз у маленькому сірому кабінеті спрацювала «тривога», і, мабуть, заворушилися кілька офіцерів, можливо, навіть увімкнули миготливі червоні вогні на сирені. Звісно, відстеження цієї IP адреси стане пріоритетним. Незабаром усі органи мобілізують. Але навіть якщо вони використають гвинтокрили — а в них така можливість є — у неї ще є кілька хвилин. Їх вистачить, аби прочитати, чого хоче Карстен.

У темі листа зазначено: «Утомилася тікати?»

Падлюка!

Вона клацнула «відкрити». Лист недовгий.

Політика змінилась. Ми потребуємо тебе. Чи зарадить неофіційне вибачення? Зустрінемося? Я не просив би, але на кону життя. Багато, багато життів.

Карстен їй завжди подобався. Він видавався людянішим за решту темних костюмів на службі у відділі. Дехто — особливо хлопці в уніформі — були страшенно жаскими. Однак, мабуть, така думка є лицемірною, зважаючи на те, у якій роботі їй було задіяно.